VII. Nr. 18

2 pagini: 2 lei

Duminecă 29 Septembrie 1940

Ardealul

Redacția și Administrația: Arad, Str. G. Popa No. 9

Director: Teodor Reculescu
Prim Redactor: Dimitrie Hedeș

Abonamente:
1 an: 200 Lei: Autorități 1000 Lei
Mari industrii 2000 Lei anual.

Jurământul Moța și Marin

Jur în fața lui Dumnezeu,
In fața jertfei voastre sfinte pentru Hristos și Legiune,
Să rup din mine bucuriile pământești,
Să mă smulg din dragostea omenească,
Și pentru învierea neamului meu.
In orice clipă
Să stau gata de moarte.
Jur

Sămânța care putrezește

Atunci, când plugarul seamănă, alege sămânța cea mai bună, cu bobul mare, rotund, frumos, sănătos, deși destinul acestei seminte este de a putrezi în pământ. Oare cuminte face plugarul? Da. Pentrucă precum este sămânța așa va fi rodul. Bun, frumos, sănătos. Căci ceeace se destinează putrezirii, morții, *invie întru rod nou.* Deci nu moare decât ceeace e supus legilor morții, germenul vieții noui însă își împlinește rostul său de continuator al vieții, de eternizator al speciei.

Insă din fiecare sământă care putrezește, nu numai că se naște viață nouă, dar rodul este înzecit, însutit, înmiit, conform legilor vieții. Ființele se găsesc sub porunca a două legi, cea a morții și cea a vieții, decurgând una din alta. Nu este viață de a făpturilor lui Dumnezeu, care să nu isprăvească în moarte, și nu este moarte care să nu fie isvor de viață nouă.

De aceea plugarul seamănă sămânță frumoasă, bună, sănătoasă.

Iară Domnul, când vrea să înmulțească făpturile bune, în lume, seamănă la fel sămânță bună.

Dară semănatul aduce cu sine jertfă adecă moartea și putrezirea.

A vrut Dumnezeu deci, pentru mântuirea noastră, ca Neam, să înmulțească pe Românii buni, curați aleși, și de aceea a primit ca să se jertfească astfel de români morții, putrezirii. A făcut-o aceasta nu pentru că a voit pieirea noastră ci pentru a ne ridica la mântuire pe pământ, acuma, pentru scopurile Sale și în ziua judecății de apoi, pentruca să-L slăvim, în vecii vecilor, în ceruri, dimpreună cu îngerii Săi.

Ne iubește Dumnezeu, deaceea ne lasă cercați cu atâtea suferințe și cu atâtea jertfe, care toate se înalță în tăriile Cerului sfânt și mărturisesc acolo pentru noi, pentru credința noastră.

Deci, nu cu lacrămi de mâhnire, de durere, de ciudă trebuie să primim toate câte ne vin ca să ne încerce, ci cu lacrămi de bucurie și de recunoștință față de Domnul, trebuie să le întâmpinăm toate.

Și jertfele legionare de până acum și cele ce vor mai veni.

Și jertfirile din Ardealul căsăpit de unguri.

Și jertfa lui Tudor, Avram Iancu, Horia, Ioan Vodă cel Cumplit, Mihai, Țepeș, Corneliu Zelea Codreanu, Moța, Marin.

Poate noi nu existăm, poate suntem o părere.

De noi ne putem îndoi.

De existența lui Dumnezeu însă, nu ne putem îndoi. Rodul tuturor jertfelor curate care nu a întârziat niciodată să vină, este una din zguduitoarele dovezi ale existenții lui Dumnezeu.

Ca toate jetfele curate, și cea legionară a dat rod, a adus începutul biruinții, dovedind că Dumnezeu vrea să ne mântuiască, iar dreptatea Sa nu dispare niciodată, pentrucă El, Dumnezeu există.

Dimitrie Hedeș

RUGĂCIUNEA
ca element decisiv al victoriei. Apelul la strămoși

Legionarul crede în Dumnezeu și se roagă pentru biruința Legiunii.

Să nu se uite că noi poporul român stăm aici pe acest pământ prin voia lui Dumnezeu și binecuvântarea bisericii creștine. In jurul altarelor bisericilor s'a aflat adunată de mii de ori în vremuri de bejenie și restriște, întreaga suflare românească de pe acest pământ, cu femei, copii și bătrâni, cu conștiința perfectă a ultimului refugiu posibil. Și astăzi stăm gata să ne adunăm — poporul român — în jurul altarelor ca 'n vremurile de mari primejdii pentruca îngenuncheați să căpătăm binecuvântarea lui Dumnezeu.

Războaiele se câștigă de aceia cari au știut să atragă, din văzduh, din ceruri, forțele misterioase ale lumii nevăzute, și să-și asigure concursul acestor forțe. Forțele acestea misterioase sunt sufletele morților, sufletele strămoșilor noștri, cari au fost și ei odată legați de glia, de brazdele noastre, cari au murit pentru apărarea acestui pământ și cari sunt și azi legate de el prin amintirea traiului lor de aici și prin noi, copiii, nepoții și strănepoții lor. Dar mai presus de sufletele morților stă *Dumnezeu.*

Odată aceste forțe atrase, ele vin în balanța ta, te apără, îți dau curaj, voință și toate elementele necesare victoriei și te fac să învingi. Introduc panică și groază în dușmani, le paralizează activitatea. In ultima analiză biruințele nu depind de pregătirea materială, de forțele materiale ale beligeranților, ci de puterea lor de a-și asigura concursul puterilor spirituale. Astfel se explică — din istoria noastră — biruințele miraculoase ale unor puteri materialicește cu desăvârșire inferioare.

Cum se poate asigura concursul acestor forțe?

1. Prin dreptatea și moralitatea acțiunii tale, și

2. Prin apelul fervent, insistent la ele. Chiamă-le, atrage-le cu puterea sufletului tău și ele vor veni.

Puterea de atracție este cu atât mai mare cu cât apelul, rugăciunea, se face în comun de cât mai mulți.

De aceia în ședințele cuibului, cari se țin în toată țara Sâmbătă seara, se vor face rugăciuni și se vor îndemna toți legionarii ca a doua zi — Duminecă — să meargă la biserică.

Patronul nostru este Sfântul Arhanghel Mihail. Icoana lui trebuiește să o avem în casele noastre și în vremuri grele să cerem ajutorul lui, și El nu ne va lăsa niciodată.

—

D. HORIA SIMA,
Comandantul Mișcării Legionare, a fixat comandamentele de viață legionară

Camaradul Horia Sima, Comandantul Mișcării legionare și vice-președintele Consiliului de miniștri, a ținut Duminecă, la locul cinstirii celor nouă eroi prahoveni următoarea cuvântare:

CAMARAZI,

Acum un an, coaliția nemerniciei și a crimei, organizată spre a ucide viitorul unui neam, a fost străfulgerată în unealta ei de căpetenie, atunci când se credea mai stăpână pe fărădelegile săvârșite. Echipa de viteji din Prahova, condusă de Miti Dumitrescu, a pedepsit pe ucigașul tinereții noastre, după ce forțele iudeo-masonice, sigure de victorie, i-au sărbătorit triumful clădit pe zeci de morminte, care a distrus sistemul de tiranie și urgie îndreptat contra poporului nostru.

A urmat un înalt ordin, un ordin dement și sute de vieți tinere și-au plecat fruntea la pământ, și au îngropat tinerețea, visurile și idealurile lor sub toate brazdele pământului românesc.

Scene zguduitoare de schingiuiri și omoruri, barbarii neînchipuite le-a trăit atunci neamul românesc, a căror origină trebue căutată însă în creere și inimi străine de ființa poporului nostru.

Astăzi, din eroismul și jertfa legionarilor, din trupurile lor frânte și batjocorite s'a înălțat România Legionară, pe care nimeni nu o mai poate înfrunta și ale cărei temelii sunt definitiv așezate.

Pentru a preîntâmpina vremurile grele, durerile și slăbiciunile, cari ne pândesc din toate părțile, mormintele legionarilor rămân pietrele de hotar ale existenței noastre. Să nu ne ridicăm netrebnici peste ele, ci să înfăptuim în respectul religios al jertfei lor.

De aceea cer tuturor legionarilor să se ridice încă odată deasupra pământescului ființei lor și să stea gata de noui sacrificii, pentru a birui și vremurile turburi pe cari le trăim. Le cer să îndeplinească cu energia care nu cunoaște împotriviri, următoarele porunci ale ceasului de față:

1. Să fim vrednici de încrederea pe care Generalul Antonescu, Salvatorul Patriei, și-a pus-o în Mișcarea Legionară.

2. Să se apropie cu toată căldura sufletului lor și să dea toate onorurile familiilor eroilor și martirilor noștri.

3. Să se smulgă din amăgirea unor zile ușoare și să nu creadă că binele poate să vină dela sine și fără pregătire,

4. Să muncească de două ori mai mult ca până acum, pentru că am fost lăsați nepregătiți pentru stările excepționale de răsboiu și ni se cer sforțări supraomenești pentru a reface țara.

5. Să renunțe la orice risipă sau lux, pentru a preîntâmpina asprimea vremurilor, provocată de necinstea și dezorganizarea de până acum.

6. Să sprijinească pe toate căile și prin orice mijloace pe cei refugiați și pe toți cei cari au nevoie de ajutor.

7. Să convingă prin atitudine și faptă legionară că nimeni nu va fi nedreptățit și că începe o eră de dreptate românească.

8. Să primească în cadrele legionare pe toți cei buni și cinstiți, cari nu au făcut parte până acum din rândurile Mișcării, dar care vor să participe la opera de refacere a Țării.

9. Să-i facă pe toți să înțeleagă că: cu toate cutremurătoarele jertfe, noi vrem liniște și pace. Dar dacă nemernicia se agită din nou, dacă trădătorii de eri și autorii dezastrului de astăzi încearcă din nou să-și ridice capul, dacă înalta noastră ținută etică nu este înțeleasă, pentru toată această lume veche avem un singur răspuns și avertisment:

„Sunteți vinovați și nu mai puneți la încercare răbdarea unui neam pe care voi l'ați răstignit, căci altfel nimeni nu va putea să oprească năpraznicia unei răbdări prea mult încercate".

„Tineri" și „bătrâni"

Din tinerețea noastră ni s'a făcut întotdeauna un cap de acuzare. Până mai ieri, cel ce afirma că un tânăr știe să fie patriot, viteaz, priceput și muncitor, nu găsea aprobare. Tinerețea era stigmatul nostru, de care nu ne putea scăpa decât scurgerea anilor, în care timp eram opriți dela munca ordonată și cinstită și dela atitudinile demne. Nu o singură dată ni s'a fluturat deviza fostelor regimuri: „Capul ce se pleacă sabia nu-l tae".

Cei cari ne îndrumau astfel și ne vroiau la fel ca ei, au dus țara unde se găsește azi. Abia în ceasul al doisprezecelea — și pentru a se salva în primul rând tot ei — făuritorii dezastrului au făcut apel la o parte din tineret, recunoscându-i subit și patriotismul și priceperea și puterea de muncă.

E adevărat că marea catastrofă prin care a trecut Neamul, i-a cutremurat pe unii și i-a obligat să coboare în străfundul sufletelor lor pentru un examen de conștiință. Din acest examen au izbucnit apoi spovedanii ca cea făcută public la postul de radio de către profesorul I. Al. Brătescu-Voinești, om ajuns la vârsta de 70 de ani, care, între altele a spus:

„Și iată că un mare număr de studenți, grupați în jurul lui Corneliu Zelea Codreanu, un tânăr de o cinste exemplară, de o energie fără pereche și insuflețit de un spirit de jertfă supraomenesc, întemeiază partidul Gărzei de Fier.

Purtarea vechilor partide politice, care prin nevrednicia lor, deziluzionaseră de atâtea ori masa alegătorilor, evidenta valoare a punctelor inscrise în programul partidului Gărzei de Fier, nădejdea împlinirei unor îndreptări de mult jânduite, sporeau zi cu zi popularitatea noului partid. Dar acest spor de popularitate nu putea conveni evreilor și vânduților. Acest spor de popularitate primejduia reputația de „mare european" a d-lui Nicolae Titulescu, trâmbițată de toată presa evreiască. Mișcarea legionarilor trebuia înăbușită, partidul Gărzei de Fier trebuia desființat. Și a fost desființat de I. G. Duca, nefericitul care a plătit-o cu viața această ticăloșie".

Iar în încheere, profesorul Brătescu-Voinești spunea:

„Spre mormânt mă îmbrâncește și pe mine astăzi spectacolul desgustătoarei și revoltătoarei nepăsări, cu care am asistat la cele întâmplate în anii din urmă. Măcelărirea a sute de tineri înflăcărați de gând de mântuire a neamului nostru, proslăvirea acestei infamii în aula celei mai înalte instanțe judecătorești a țărei, justificarea ei, cu citații din sfânta scriptură, venită dela cel mai înalt prelat al bisericei noastre: „Se sparie gândul!" — vorba cronicarului. „Bârfitor și ponegritor al neamului" sunt când strig aceste grozăvii?

Socotească-mă astfel cei chinuiți de gândul că sunt pe vecii vecilor alungați dela cârmuirea țărei noastre.

Eu nu mă socotesc astfel, pentrucă sunt încredințat că îndreptarea păcătosului nu se poate împlini, decât dacă se începe cu spovedanie, în care cu bărbăție, fără codire, fără sfială, fără fățărnicie și fără rezerve mintale, își mărturisește în auzul tuturor păcatele săvârșite".

Totuși, astăzi, dupăce complecta prăbușire a fost împiedecată, dupăce primejdia a trecut, iar liniștea necesară reclădirii Statului a fost restaurată, se mai găsesc unii cari, cuprinși de nostalgia poziției avute, nu se pot împăca cu gândul că de aci înainte nu vor mai fi ei „moțul pământului". Cu mărinimia care-i caracterizează, ar fi dispuși să acorde tineretului legionar favoarea de-a munci dârz la înălțarea Partiei, de-a înlocui cu piepturile lor acel faimos „brâu de oțel și de foc" pentru care s'au cheltuit multe miliarde și s'au furat și mai multe și chiar favoarea ca legionarii să fie liberi a-și impune — dar numai lor — un trai aspru și în sărăcie, toate acestea însă să se facă sub egida dumnialor, pentrucă la aceasta le-ar da dreptul anii cei mulți cari le-au încărunțit tâmplele. Altfel, vor fi nevoiți să vadă în atitudinea legionarilor confirmarea „lipsei de respect față de cei bătrâni". Iar pentru respectarea... continuității, oamenii regimurilor de eri, se socotesc în drept, ba chiar obligați să rămână în posturile de comandă. Personagiile caragealești au evoluat așa dar, pretinzând azi că „deși se schimbă totul, să nu se modifice nimic în părțile esențiale". Naivitatea acestor oameni este deadreptul înduioșătoare.

Dacă, în loc de-a-și fi împărțit timpul între cluburile politice și cafenea, ar fi căutat fiecare să cunoască măcar felul de-a gândi al legionarilor, azi nimeni nu s'ar mai expune ridicolului acuzând tineretul de lipsă de respect față de cei vârstnici. In sens legionar, nu e bătrân cel cu tâmpla căruntă, ci bătrân este cel care a obosit ținându-se în ritmul vremurilor. Acela și numai acela rămâne în trecut, se învechește.

La Temelia Legiunii este așezat granitul sufletului, iar nu huma trupului. Deci sufletul se cere a fi tânăr. Și atunci legionarul știe nu numai să respecte, ci și să venereze. Venerarea de către legionari a Generalului erou Zizi Cantacuzino, este cel mai luminos exemplu. Dar, cu toate că era venerat de o întreagă armată verde, îi plăcea să afirme că este simplu soldat în Legiunea Căpitanului. Era cel mai frumos omagiu pe care generalul împovărat de ani, ținea să-l aducă tinereții sale sufletești.

Respectul, dacă este solicitat sau cerșit, mai poate avea o cât de mică valoare? Respectul, venerațiunea, ca și autoritatea, se dobândesc în mod natural, nu prin forță, nu din ordin. Căpitanul spune în cartea sa „Pentru legionari":

„Mișcarea legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorității și nici pe acela al libertății. Ea își are temeliile înfipte în principiul dragostei. In el își au rădăcinile, atât autoritatea, cât și libertatea".

Cine vrea să cunoască „secretul" Legiunei să-și plece cucernic ochii peste slova Căpitanului și va pătrunde astfel în cel mai prețuit tezaur: în sufletul lui **Corneliu Zelea Codreanu.**

Suntem și rămânem așa precum El ne vrea: vecinic tineri sufletește. Căci numai într'u suflet tânăr sălășluește dragostea.

Care legionar nu și-ar da fericit viața dacă prin aceasta ar putea răscumpăra pe seama veneratului General Cantacuzino măcar o zi de viață? O singură zi să mai fie printre noi Generalul, să vadă Biruința, să vadă cum duhul Căpitanului conduce din vecinicie România legionară, să-și vadă „copiii" încordați la munca aspră a reclădirii Patriei. Eroul General ar lăcrima poate pentru întâia oară.

Ar fi cele mai sfinte lacrimi, iar noi ne-am cutremura ca de atâtea ori când au căzut lacrimi sincere pentru Legiune.

Teodor Reculescu

In amintirea lui...

Valeriu Cârdu

Cu câțiva ani înainte, când încă mișcarea naționalistă din țară o întrețineau aproape numai studenții, l-am cunoscut pe Valeriu Cârdu, la un congres studențesc.

Impreună cu Iosif Bozântan, unul dintre Decemvirii de mai târziu, Valeriu Cârdu făcea să răsune sala Palatului Cultural, din Arad, de proteste împotriva organizatorilor acelui congres, zis naționalist, dar la care nu fuseseră invitați naționaliștii.

Sala se cutremura după fiecare cuvânt al lui Valeriu Cârdu, foarte tânăr încă, din garda marelui luptător și tribun Amos Francu și căpitan Emil Șiancu.

Am legat atunci o strânsă prietenie cu acest brav și chipeș fecior bănățean, în care vedeam pe neînfricatul luptător legionar de mai târziu.

O noapte întreagă aproape mi-a cetit din versurile sale, tăioase și chinuite, cum chin și vifor fără seamăn i-a fost vieața întreagă, sfârșită înainte de vreme, dar la timp — pentru ca să lase în urma sa un nume plin de glorie legionară, verde.

Valeriu Cârdu a plecat apoi. Din când în când, îmi trimitea câte-o scrisoare, din care țâșnea ca o flacără arzătoare același neastâmpăr care îl deosebea foarte mult de alți tineri poieți pe care i-am cunoscut.

M'am reîntâlnit apoi din nou cu năprasnicul meu prieten, tot în Arad și în redacția unui ziar, unde am colaborat împreună mai multe luni.

Valeriu Cârdu, însă, nu-și putea potoli arderile sufletului într'un oraș îndepărtat de capitală ca Aradul. Venea și pleca mereu, în toate părțile revenind tot mai înfocat și mai dârz în credința legionară.

Deodată, îi citesc numele în „Buna-Vestire" — unde și-a găsit, după atâta drumeție, un loc căutat, o tribună dela înălțimea căreia putea să-și rostească gândurile și vorba sa de aur.

La București, în marea familie legionară, Valeriu Cârdu a crescut un munte în credința sa, iar talentul lui de poet a atins înălțimile albastre ale cerului. Devenise un mare cântăreț al neamului și al tinereții legionare.

De acolo, mi-a trimis cartea sa „Cuiburi de lumină", în care regăseam cadența versurilor lui Gh. Coșbuc, Octavian Goga, Lucian Blaga și Aron Cotruș, poieții suferințelor Ardealului.

Imi răsună și azi în minte versurile:

„In satul ăsta simplu îmi dorm [străbunii,
Toți plugari cucernici și de [omenie".

(Continuarea în pagina II-a)

Pentru Moți

Am fost în Munții Apuseni și i-am cunoscut și acasă la ei pe Moți. Ii știusem numai ca drumeți, ca cercurari și ciubărari: cu tiocu de rășină, la țară după făină.

Dacă cunoscându-i în peregrinările lor, ți-ai putea face o părere greșită despre ei, dacă ai putea fi ispitit să-i prețuiești sub adevărata lor valoare morală, acasă la ei îi poți cunoaște așa cum sunt aevea: buni ca pita, primitori, cuminți, cuviincioși ș. harnici.

Rumânii aceștia mulți și cu o putere de spor rară, în stare să se înmulțească, până a copleși întreg neamul cu sângele și cu nebletea lor, trăesc în stare de mare sărăcie din cauza înmulțirii prea mari față de solul insuficient și mai ales din cauza ignoranței lor, mai tare însă din cauza ignorării lor de către agronomi și alți specialiști. Căci dacă li s'ar fi dat cea mai trecătoare atenție binevoitoare, li se putea schimba situația, așa zicând dintr'o trăsătură de condeiu, simpliști dacă convine cuvântul.

Iată. Moții, în contra celei mai elementare rațiuni, seamănă, ca pe vremuri, încă grâu, în munții lor până la o înălțime de 1000 metri. Și au un rod, în anii cei mai buni, de 300 kgr. la jugăr. Aceasta dacă pământul e bine gunoit. Am găsit oameni cu pământ mult, ca întindere și fără grâu de pită. Veți zice, dragi cititori: sărăcia solului.

Ei bine, nu!

Fiindcă dacă cineva, aprial vorbind, dacă agronomii noștri biurocrați ar fi studiat de aproape problema solului dela munte, ar fi ajuns la constatarea, că

1. acelaș jugăr de pământ, gunoit ca pentru grâu și pe care azi se cultivă grâu, aduce, semănat cu cartofi mult mai mult și anume între 3000— și 5000 kgr.

Continuarie în pag. II-a

22 Septembrie

„Cei ce au căzut ucişi de gloanţele duşmane
Păşesc în rând cu cei ce au rămas“

Ion Măduţa: Prezent!

Ziua de 22 Septemvrie, închinată martirilor căzuţi în dreaptă credinţă pentru biruinţa României legionare, a fost cinstită în chip deosebit în judeţul Arad. In afară de parastasul oficiat la catedrala din Arad, au mai avut loc asemenea pioase ceremonii şi în cele trei comune ale judeţului nostru, unde au fost ucişi, acum un an, câte unul din cei mai vrednici şi încercaţi legionari: la Dezna, întru pomenirea lui Dr. Ioan Măduţa, la Pecica pentru Ilie Julan şi la Curtici pentru Ioan Bulboacă.

Deosebit de impresionant a fost modul în care legionarii s'au închinat în faţa jertfei camaradului lor Măduţa, fost şef al Grupului F. d. C. din Arad.

Dis de dimineaţă, un mare număr de legionari şi legionare sub conducerea şefului de judeţ Căpt. Comănescu, s'au adunat, în cămăşi verzi şi cu coroane de flori, în faţa Primăriei din Arad. In cele 7 autobuse au luat loc: Comandamentul, în frunte cu Căpt Comănescu, R. Moldovan, Tr. Hedeş, V. Giurgiu. Frăţiile de Cruce, conduse de I. Moldovan; Cetăţuia de fete „Elena Doamna“, grupul doamnelor legionare; grupul muncitorilor, comandat de I. Leluţiu; asemenea, corul, dirijat de teologul I. Brândaş.

La ora 6 jumătate autobusele au luat drumul Podgoriei. Pretutindeni prin sate, braţe, izbucnind dela inimă, se dastindeau în salut legionar, ca răspuns cântecului verde din autobuse.

S'au făcut 3 popasuri: La Şiria, Galşa şi Ineu. In piaţa acestor comune, legionarii au format careu. Şefii garnizoanelor locale au prezentat raportul şefului de judeţ căpitanul Comănescu, care a dat sfaturi şi îndemnuri de viaţă nouă. S'a cântat „Sfântă tinereţe legionară“, „Ştefan Vodă“, etc.

La ora 11 jumătate am sosit în Dezna. Legionarii au descins în faţa bisericii. Comandanţii Frăţiilor de Cruce şi Cetăţuia — biserica era neîncăpătoare pentru toţi — au asistat la slujba oficiată de un sobor de preoţi, în frunte cu părintele Lucaciu, Felea, Berghian, Caceu şi alţii. Protopopul local a ţinut o emoţionantă predică, preaslăvind eroismul legionar, care a culminat prin jertfa lui Corneliu Zelea Codreanu.

In urmă s'a făcut încolonarea pornind spre cimitir, la mormântul martirului Măduţa. O mulţime imensă de intelectuali şi ţărani în cămăşi verzi sau port naţional, veniţi, cu drapele şi flori din întreaga plasă, se adunaseră în faţa bisericii. Coloana era deschisă de steagurile bisericii şi de coroana verde în chip de gard. „Frăţiile de Cruce“; urmau apoi cămăşile verzi: Cetăţuia „Elena Doamna“, Frăţiile de Cruce, cu drapel; Cetăţuile de doamne, familia, preoţii, corul, comandanţii legionari, grupul muncitoresc, delegaţii din judeţ sub conducerea şefilor de garnizoane, coloane compacte de ţărani legionari, etc. Poliţia legionară supraveghea şi menţinea ordinea.

La cimitir s'au aprins lumânări şi s'au depus coroane pe mormânt. Incepe slujba de parastas şi sfinţire a crucii, deosebit de impresionantă, ascultată de legionari în genunchi; a urmat o cuvântare a unuia dintre preoţi.

Şeful judeţului, căpitanul Comănescu a deschis şedinţa după rit legionar. Apoi, şeful F. d. C., Ion Moldovan rosti următoarea invocaţie:

„Dragă Nuţule, iată Frăţiile; iată-ţi copiii, pe cari i-ai iubit şi în fruntea cărora, cu atâta pasiune, ai voit să lupţi. Fie binecuvântată amintirea chipului tău — numele tău îl vom scrie pe steagurile şi în inimile noastre. Aici, în faţa rămăşiţelor tale sacre, ne legăm să-ţi urmăm drumul luminos, de legionar. Şi aicea vom veni să culegem de pe mormântul tău tânăr, pelinul verde, semnul bărbăţiei noastre eroice. Coboară în sufletele noastre şi ne luminează calea!“

S'a dat onorul; iar şeful F. d. C. a făcut raportul: „Bădiţă şef de grup! Frăţiile de Cruce sunt gata şi aşteapta ordine! Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Şeful judeţului se adresă martirului Ionel Măduţa, cel mai bun legionar depe valea valea Deznei, aducându-i gândul plin de smerenie şi recunoştinţă al supravieţuitorilor grozavei prigoane şi ridicându-l în locul pe care-l merită, printre cei mai buni fii ai neamului. Apoi, încremeniţi în poziţia de „drepţi“, legionarii au ascultat apelul legionarilor căzuţi, rostit, de camaradul şef răspunzând tunător: prezent!

S'au cântat apoi simbolicele versuri de cântec legionar:

„Drapelul sus şi rândurile strânse
Legiunea trece în viu şi aspru pas
Cei ce-au căzut ucişi de gloanţele [duşmane
Păşesc în rând cu cei ce au rămas“.

In fine, sub conducerea părintelui comandant V. Giurgiu s'a cântat: „Sfântă tinereţe legionară“ şi „Ştefan Vodă al Moldovei“.

Ceremonia sfârşită, legionarii s'au reîncolonat în acelaşi ordine ca la început şi s'au întors cântând, în comună unde s'au massat în piaţa bisericei. S'au executat cântece legionare, s'au făcut comunicări, iar şeful de judeţ a dat instrucţiuni şefilor de culburi.

A urmat pomana oferită de îndurerata familie întru amintirea eroului căzut.

La ora 4, după masă s'a dat plecarea, rămânând pe loc Frăţiile de Cruce şi Cetăţuia de fete. La ora 6 au luat şi acestea drumul spre casă. S'a mers mai întâi la locul unde fusese asasinat martirul Măduţa; s'au păstrat câteva clipe de reculegere şi rugă pentru odihna sufletului său, s'a luat din pământul sfinţit cu sângele eroului şi la urmă s'a cântat:

„Cu fruntea sus, păşi-vor înainte,
In jurul steagului fâlfâitor,
Legionarii sacrificiilor sfinte
Ducând şi mai departe crezul lor“.

In drumul de întoarcere, legionarii au cântat frumoasele lor cântece, fiind primiţi cu salut legionar în toate comunele prin cari treceau.

Sosirea în Arad a fost la ora 8 jumătate.

Cu acestea, s'a încheiat o zi sfântă pentru România legionară, zi de reculegere şi pioasă aducere aminte a sutelor şi miilor de martiri, căzuţi pentru Invierea Neamului şi Biruinţa Legiunii. Bunul Dumnezeu să primească şi această jertfă, revărsând nesfârşita-i bunătate asupra îndureratei mame, a neconsolatului tată şi asupra mereu întristaţilor frate şi soră.

Delia Moldovan

La Pecica

Duminecă 22, l. c. a avut loc în biserica ort. din comuna Pecica o slujbă religioasă pentru pomenirea eroilor şi martirilor legionari din întreagă ţara.

La serviciul divin a luat parte un număr însemnat de credincioşi, precum şi legionarii din comunele Pecica, Semlac şi Bodrog sub comanda camaradului Stepici şi Gheorghe Bogdan.

După terminarea slujbei în sf. biserică, întreaga asistenţă în frunte cu toţi preoţii, urmaţi de coloana legionară sub drapel, a făcut un pelerinaj la mormântul camaradului lor martir, Ilie Julan ale cărui oseminte zac în cimitirul central. S'a aşezat în jurul mormântului împodobit cu flori şi cu verdeaţă, o gardă de onoare din patru legionari, iar coroana de legionari a făcut careu.

Parastasul a fost oficiat de către patru preoţi, în asistenţa tuturor şefilor de autorităţi din localitate, a intelectualilor, precum şi a unui public însemnat, înduioşat până la lacrimi de măreţia solemnităţii şi a jertfelor aduse de legionari în lupta pentru desrobirea Neamului de sub jugul tiraniei.

Legionarii au dat onorurile, evocând numele tuturor celor căzuţi pe întreg cuprinsul României. S'a cântat Imnul Legionarilor căzuţi.

Părintele Nicolae Ardelean, a ţinut o cuvântare înălţătoare prin care a remarcat spiritul de jertfă şi de sacrificiu al Mişcării Legionare.

A mai vorbit camaradul S. Şevici înfierând regimurile politice cari au persecutat şi au ucis mişeleşte pe cei mai buni fii ai Neamului.

După terminarea slujbei în cimitir, întreaga asistenţă în frunte cu preoţii s'a reîntors la sf. biserică, apoi legionarii încolonaţi cu drapelul în frunte, în cântece legionare au traversat strada principală a comunei Pecica, până la sediu. Comemorarea legionarilor căzuţi, a lăsat o adâncă impresie printre locuitorii comunei.

La Curtici

Implinindu-se un an dela uciderea legionarului I. Bulboacă, familia lui, împreună cu legionarii, i-a ridicat parastas.

Dimineaţa la ora 8 au sosit camarazii arădani, întâmpinaţi fiind de localnici la gara. Coloanele intră în comună cântând. Vin, pe rând, coloane din Macea, Iratoşul şi Şofronea Cu toţii merg la sf. Biserică, devenită neîncăpătoare.

La ora 11.30 se oficiază parastasul pentru acela ce a fost şi va rămânea pe vecie un erou: Ioan Bulboacă. Rosteşte unul dintre cei trei preoţi oficianţi, în chip cutremurător despre jertfa legionarului Bulboacă şi a tuturor legionarilor.

In cap cu preoţii, legionarii şi poporul înlăcrămat pornesc la mormântul martirului.

Copilul orfan a lui Bulboacă, duce în plâns continu, icoana tatălui martirizat pentru credinţa legionară; lângă băiat merge bunica şi unchiul lui Ion al nostru.

Lângă mormânt stau de gardă patru stane de piatră: cei patru legionari. Peste mormântul sfinţit de jertfă se întinde drapelul tricolor cu simbolicele zăbrele de fier. Peste drapel se pune crucea de flori a legionarilor arădani.

Prohodul se săvârşeşte într'un potop de lacrimi. De plâns preoţii nu mai pot ceti.

Inimile se frâng de durere.

Se face apelul legionarilor căzuţi.

Asistenţa răspunde tunător: prezent! Se cântă Imnul Legionarilor căzuţi.

După masă a fost şedinţă şi s'au povestit scene din viaţa lui Ioan Bulboacă mucenicul legionar din Curtici

Redacţia şi Administraţia ziarului nostru s'a mutat în str. Gh. Popa Nr. 9 (strada Camerei de Agricultură)

In amintirea lui...

Valeriu Cârdu

Continuarea din pagina I-a)

Aceşti plugari se roagă astfel pentru mântuirea sufletului lor:

„Tatăl nostru, carele eşti în Cer,
Apără-mi, Doamne, copii de ger.
Sfinţească-se numele Tău,
Păzeşte, Doamne, Moţii de rău.
Vină 'mpărăţia Ta,
Cu toate darurile, e ruga mea.
Voia ta să se facă,
In ţara noastră bogată şi 'n casa [mea săracă.
Precum in Cer, aşa şi pre pământ.
Tu, Doamne, carele eşti mare [şi sfânt
Coboară-ţi peste Munţii Apu- [seni milele,
Şi dă-ne pânea cea de toate [zilele...
Şi ne iartă, Părinte, greşalele [noastre.
Când privim spre Ţările albastre
Şi ne rugăm in graiu românesc
Aşa cum iertăm şi noi
Moţii, celor ce ne păcătuiesc.

Aşa îşi scria Valeriu Cârdu versurile sale, rămânând unul dintre marii poeţi legionari.

L-am revăzut pentru ultima dată, in anul 1937, in redacţia „Bunei Vestiri“, întâlnire care s'a prelungit apoi până târziu, intr'o discuţie cu Mihail Polihroniade şi Mircea Streinul, care trăieşte pe undeva.

Mihail Polihroniade vorbea despre pericolul in care s'ar găsi Ardealul intr'o zi, dacă vom continua să ne ţinem departe de politica axei Roma-Berlin. Prim-redactorul „Bunei-Vestiri“ era un mare cunoscător al problemelor externe. Despre chestiunea Ardealului a scris mai mult intr'o broşură.

Când auzia vorbindu-se astfel despre Ardeal, ochii lui Valeriu Cârdu aruncau priviri vijelioase, gata fiind să se incaiere la luptă cu o armată intreagă.

Aşa l-am văzut şi la Arad, când îşi scria minunatele sale articole pentru apărarea fruntariilor noastre.

Seara aceea, n'am s'o uit.

Când a dispărut „Buna-Vestirea“ — Valeriu Cârdu a intrat in temniţă. Prigoana l-a avut in vedere in mod deosebit.

Şi acum câteva luni, undeva pe zonă, Viorel Boborodea mi-a spus că bunul meu camarad intr'ale scrisului a fost impuşcat.

Cu moartea timpurie a lui Valeriu Cârdu, scrisul românesc a pierdut un condei care aducea cu al lui Mihail Eminescu.

Amândoi, au fost luceferi ai renaşterii noastre naţionale.

Valeriu Cârdu rămâne nemuritor, în veci.

Dr. Ion I. Pogana

Pentru Moţi

Continuarie din pag. I-a

2. Intre 300 kgr, grâu, a 7,50 Lei kgr. egal cu 2250 Lei şi între 3000 kgr. (sau 5000 kgr.) a 4 Lei kgr (mai nou 7 Lei) egal cu 12000 Lei (sau 20000 Lei) este o diferenţă de 9750 Lei sau 17750 Lei, deci atâta pierde, putând câştiga munteanul anual.

3. la munte se fac foarte bine morcovii, aliment preţios pentru oameni şi hrană bună pentru vite, porci, etc.

4. deasemenea cartofii se pot da la spre hrană la oameni şi la animale, se mai pot vinde şi la câmpie, putându se în schimb cumpăra grâu pentru pită.

Apoi, că

1. în munţii Apuseni se cresc vite de soiu mediocru şi că deci ar trebui înlocuite cu soiu bun, care să dea mai mult unt din lapte.

2. acum chiar se pot înfiinţa lăptării cooperative prin satele de munte pentru fabricarea untului,

3. se pot îngrăşa boi cu cartofi şi hrăni vaci de lapte cu cartofi şi morcovi.

Şi iar apoi, că

1. ar trebui oprită cultura grâului la munte şi a cartofilor şi a morcovilor la câmpie, deci că problema sărăciei Moţilor se poate deslega cu puţin curaj şi un dram de intuiţie.

Acum. Suntem ţară exportatoare de grâu.

Ce-ar fi dacă economia noastră ar încărni puţin din făgaşul pe care bălăduceşte, progresând niţel, prin exportarea şi a untului? A viţelor tăiate, conservate în cutii?

Revenind la solul muntos, ce-ar fi dacă în locul ierbii lăsate de D-zeu, s'ar cultiva trifoiul şi lucerna, căci ar da nutreţ mai mult şi mai gras?

Apoi, ce-ar fi dacă s'ar înfiinţa, în fiecare oraş de câmpie câte un magazin cooperativă pentru desfacerea produselor manuale ale Moţilor? Pentruca acestia să nu mai piardă vremea pe la ţară.

Ce-ar fi dacă s'ar face drumuri practicabile prin munţi?

Ce-ar fi dacă s'ar capta apele şi s'ar rândui cataracte, pentru producerea energiei electrice? Pentru a se electrifica căile ferate...

Unele sunt probleme de viitor altele de actualitate, dar mai present este că în munţi se vinde deja cu 1300 1500 Lei suta de kgr. de grâu. Deci trebuie imediat credit pentru a se cumpăra grâu dela câmpie şi vândut cu preţul de cost plus spesele şi eventualele pierderi.

Dimitrie Hedeş

Din ordinul d-lui gen. I. Antonescu, casinoul dela Sinaia a fost închis

Sâmbătă seara în trecere cu automobilul prin oraşul Sinaia, d. General Ion Antonescu, Conducătorul Statului şi Preşedinte al Consiliului de miniştri, constatând că încă mai funcţionează jocurile de noroc la cazinoul din acea localitate, a ordonat să fie închis imediat cazinoul.

Şeful poliţiei locale, împreună cu aparatul poliţienesc, a executat ordinul, procedând la evacuarea sălilor de joc şi la închiderea casinoului.

Colţul F. D. C.

Redeschidem în pressă acest colţ, pe care vitregia vremurilor l-a alungat; colţ de duh legionar pentru „Frăţiile de Cruce“ şi pentru tot tineretul care caută desăvârşirea sa şi e ars de mântuirea neamului.

Aici vom semăna iarăş la lumină, virtuţile legionare pe cari 2 ani de zile le-am plămădit ascunşi de ochiul mârşavilor, prin pivniţe, păduri şi nu puţini prin temniţe. Şi voia Domnului a fost să ne menţinem — cu toată urgia împrejurărilor — vrednici de marea tradiţie a Frăţiilor: totdeauna printre cei dintâi, în linii, în suferinţe şi chiar în moarte. Nenumăraţi copii ai ţării au înflorit temniţele, şi atâţia dintre cei mai buni s'au ridicat puri, spre cerul martirilor, acolo lângă Corneliu...

Frăţiile de Cruce din Arad se închină cutremurătoare în faţa copleşitoarei lor jertfe, şi primele gânduri ce le aştern din nou în acest, le închină cu smerenie înainte-mergătorului lor, şefului de grup martirizat acum un an la Şebiş:

Ioan Măduţa
Prezent!

Chipul său sobru va străluci mereu în faţa noastră, arătându-ne calea. Trupul său însângerat va sta temelie granitică la marea operă ce îndeplinim pentru neamul acesta: ridicarea tineretului Aradului în haina aspră şi muceniceasca a virtuţilor eroice şi a spiritului sincer creştin. Prin Frăţiile de Cruce se va ridica acea elită legionară care va şti să înalţe neamul românesc bătut de soartă, pe culmi de nebănuită lumină Prin ele se va ridica integral, Omul Nou.

Aceasta este adevărata educaţie. Pe linia aceasta atât de mult prigonită, profesorii noştri — nu numai la Arad — au fost aproape complect absenţi...

Continuăm drumul. Din sarcasmele primite vom face şirag de mătănii; din vânătăi şi răni — flori; din temniţă — Simbol al Credinţei; din spiritul morţilor — împărtăşanie. Şi nu ne vom clinti. Suntem încă prea copii, ca să schimbăm cu nepăsare o religie, cum ai schimba de pildă, o haină. Vom merge pe calea arhanghelilor, pe calea perfecţionării, cum am dovedit-o cu prisosinţă, dela început.

Căpitane, de sus priveşte şi „leii“ ce-ţi urmează cu credinţă drumul de foc.

•

Prin decret ministerial, „Straja Ţării“ a fost desfiinţată. A venit vremea ca tineretul românesc să nu mai fie întunecat de umbra francmasonicei cruci de Malta. Cel care a crezut că poate să încătuşeze sufletul copiilor în nişte forme sterpe spre a fi jertficat, şi spre a impune viaţa [illegible] a întâlni cel mai umil [illegible], a greşit. In straje s'a [illegible] educaţie, dar s'a făcut o educaţie de orizonturi minore, o educaţie de robi. Se tămâia pilda celui ce-şi zicea „mare străjer“, care ştim cum a fost; se predica cinstea conducătorilor, care ştim cum era; se anunţă renaşterea Ţării, când ea era împinsă în prăpastie şi desonoare. O educaţie de acceptare a jugului, de adormire a conştiinţei critice, de bălăceală morală şi de paradă.

Nu aceasta ne lipsea. Ţara noastră e o ţară de ţărani. Misiunea tineretului este să-şi cunoască Neamul şi să-l ajute. In palatele dela Breaza, Predeal etc, în luxul şi perinele moi din cele mai multe centre, pe parchete de stejar şi balcoane, sub aer condiţionat, nu se face educaţie, şi nu se poate cunoaşte viaţa aspră, de mizerie şi decădere a neamului. Se face teorie, nu trăire şi cunoaştere directă. Şi din viermuiala în belşug, cu alocaţii de sute de milioane, nu putea eşi, cultul şi practica virtuţilor.

Am fost de curând prin aceste „centre de îndrumare“ şi ne-a umplut scârba şi revolta: este exact povestea veche: în ţara cu cea mai multă mizerie, era un rege cu cel mai mare şi luxos palat, cu cele mai bogate curţi...

Spiritul acesta, pe care-l mai întâlnim doar în biblica parabola a săracului Lazar, — şi tot cortegiul de fulare, băşti, embleme şi vid spiritual trebue îngropat pe veci. Peste amintirea lui se va arunca cel mai greu giulgiu, iar peste copiii ce l'au bătut zi de zi se va deschide o largă „perioadă de desinfecţie“.

— In zilele de 17—19 Sept. a avut loc o şcoală de cadre pe Ţară, cu şefii de grupuri în Munţii Bucegi O altă şcoală va avea loc în zilele de 28—30 Sept. cu şefii FDC şi MDP.

— Un prup compact de peste 100 fac au participat la reînhumarea osemintelor celor 4 legionari madtirizaţi la Silistra. Moaştele lor au fost purtate pe umeri de copii şi îngropate sub cetini şi steaguri verzi, la Predeal.

— Este bine ca toată lumea să ştie, că FDC este organizaţia legionară pt. tineret şi a avut ca prim şef, pe I. Moţa. Din FDC au eşit cele mai strălucite figuri legionare şi tot de aci vor eşi comandanţii de mâine. Principiile sale fundamentale sunt:

Educaţie sever şi profund creştină.

Deşteptarea sufletului eroic şi a virtuţilor legionare.

Practicarea jertfei continue. Voluntariatul, Selecţia, Depăşirea, etc.

— [illegible] FDC-lui este „Frăţia de Cruce“ de martirul legionar Gh. Istrati

— [illegible] FDC va fi extins curând, dela şcolile secundare, la tineretul muncitoresc şi la tineretul dela sate.

Ioan M[illegible]

Gratii de lumină

(Din caetele mele de temniţă; 1938—39)

Durere

„..Ci prevederile Căpitanului se apropie tot mai ameninţător, de împlinire. Şi asta ne face să suferim mai mult decât toate camerele de tortură; Naţiunea se apropie de propriu-i mormânt..

Cine va sări în ceasul din urmă, pentru tine, o neamul meu? Nimeni, nimeni, nimeni, din cei ce te storc. Căci s'au grămădit ca boala, puternicii răului şi s'a întins ca mana, laşitatea. Numai legionarii au trecut şi vor trece prin moarte, pentru numele tău, pentru învierea ta cea din ultima clipă. Numai ei, cei martirizaţi, se vor ridica în cârje, peste cătuşe şi peste lespezi mortuare, să-şi verse sufletul lor de foc, în calea prăbuşirii tale.

O, neamul meu, de-aicea dintre gratii, îţi simt calvarul şi-l înţeleg mai bine ca niciodată. Eşti jos, eşti în fundul mizeriei... Ce uriaşă misiune apasă pe umerii noştri, ai celor ce ne-am legat să te înălţăm în soare!

Lâncezeală

E cald încă... Prin coridoarele drepte şi nesfârşite, timpul se scurge agale. Coridoarele pustii privesc cu severitate apusul, cu miile lui de culori. Astăzi, ca eri... zilele uniforme, trec goale, egale, uitate, repetate la nesfârşit. Ce repede şi totuşi, ce încet trece timpul... Impărăţia monotoniei îşi întinde mereu hotarele.

Te copleşeşte un gând; priveşti pierdut, şi gândul îţi scapă printre zăbrele, aleargă sbătut ca un porumbel beat de azur, şi se şterge clipind din aripi, în zarea citadină.

Bolnav de largul pierdut, vârtejul interior se revarsă în adâncuri, setos, — în fântânile fără fund din suflet. Se micşorează, se îneacă, şi moare zâmbind obosit. Nimic.

Stai pe scândură şi priveşti. Cugeţi. Te simţi fix, şi te fixezi mai mult. Iţi pare că prinzi rădăcini, că eşti acolo de mult, de mult, că vei mai sta, nemăsurat. Pereţi, zăbrele, santinele, depărtări, totul îţi pare concentric în jurul tău. Eşti acolo, şi nu te poţi mişca. Tot ce se poate mişca, se sbate, trăeşte — e în afară, e îndepărtat, e străin. Monotonia isvoreşte din tine, se revarsă, curge, se toarnă peste tine. Nici un eveniment nu te atinge, nu te tulbură, nu ţi-e apropiat, nu ţi e actual. O lume întreagă din care ai eşit într'o zi, îţi rămâne doar ca amintirea unui vis. Nici nu trăeşti. Exişti doar. Simplă prezenţă. Şi lâncezeala — vierme ce se vâră, mişună, se înşurubează în toată fiinţa ta şi 'n tot spaţiul tău existenţial — cucereşte mereu, ca mucegaiul din închisoare, ca igrasia din celula ta.

Stai cu cartea abea începută, pe genunchi. Isvorul elanurilor tale îţi pare secat de veacuri. Priveşti; cugeţi; — şi te simţi în fiecare clipă mort din nou.

Rămas-bun

Au trecut zile multe în şir, de când cei 9 grenadieri n'au putut să vadă pe nimeni dintr'ai lor. Astăzi pentru prima dată, cu sufletul plin de emoţie, Ghedeon coboară scările. In ochi i se răsfrâng sclipiri tăioase, şi pe figură mijeşte o expresie de neînduplecare. Bănuit pentru grenadele şi panica dela teatrul evreesc, înfăţişarea lui dârză a fost sigura întărire a presupunerilor. Dar astăzi, nu numai evidenţa unei dovezi, ci şi umbra unei bănueli, desch de măruntaiele ocnei şi zăvoarele morţii. Nu e nici emfază şi nici ameninţare. Ghedeon ştia şi legenda lui Sterie Ciumetti — şi sfârtecarea lui Făgădaru. Şi i se părea mereu că însuşi, va lăsa numele său, scris cu sânge. Gândul morţii îi sfredelea închipuirea, şi mintea lui auzea fâlfâind împrejuru-le cucuvaele presimţirilor: „Ascultaţi ce vă spun eu; pe noi o să ne împuşte. Aduceţi-vă aminte mereu“.

Acuma strângea gratiile „vorbitorului“. Soţia, la 4 metri în faţă, îşi aspiră, neliniştită, emoţia. Intr'un târziu îi spuse: „Fetiţa cere lapte. N'avem ce mânca... Ce să facem?..“ El sta drept, depărtat, cu omenescul biruit. Detaşat de lut, nu-şi mai aparţinea. Răspunse domol: „Vor avea grijă — ei..“ Apoi, gândul se desluşi continuativ, şi el îi spuse rar, ca cit ndu-şi propriile gânduri: *„Draga mea, consider că ne vedem pentru ultima dată. Ne despărţim pentru totdeauna. Iţi dau deslegare. Nu plânge, [illegible]. Ai grijă de fetiţă, creşte-o şi din când în când, aminteşte-i şi de tatăl ei, care a iubit-o .. Du-te cu Dumnezeu ..“*

Nu putea nici să-şi îmbrăţişeze soţia, nici să-şi sărute fetiţa. Mă podidesc lacrimile. Căpitanul Bota, cu glasul frânt de emoţie, se apleacă şi-i spuse încet fetiţei, ca un lung suspin: „Să nu uiţi niciodată, că tatăl tău a fost un erou...“

Ghedeon a mai stat încremenit de gratii, până nu le-a mai văzut. Işi luase un rămas-bun copleşitor. Sunt oameni cari ştiu să fie sublimi, şi să-şi aştepte senini şi moartea.

Aduceţi-vă aminte mereu, de legionarul Ghedeon.

Ion Moldovan

Camarazii

care au primit ziare spre desfacere, sunt invitaţi, pentru a se înconjura încurcăturile, să trimeată banii pe adresa ziarului, iar nu la sediu.

Administratorul ziarului.

Tipografia DIECEZANA, Arad.